Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

V. Évfolyam, 1. szám *2013. július*

MEGÚJULÁS ISTEN SZENTLELKE ÁLTAL

„Aki Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van...” (Zsid. 11,6).

Amikor megtérésekről szerzünk tudomást, a Szentlélek művét látjuk. A „kegyelem”, mint a megújulás előhírnöke nemcsak Istennek az ember felé irányuló szeretetét, irgalmát jelenti, hanem magát a Szentlelket is.

A keresztény hit alapjához hozzátartozik az, amit a hitvallásban így mondunk: „Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és Éltetőnkben…ő szólt a próféták szavával…”

Tavaly, október 11-én a Szentatya megnyitotta a Hit évét. Sokakban felmerült a kérdés, miért fontos egy teljes évet a hitnek szentelni? Talán a keresztényekkel van baj, hogy nem hisznek, vagy rosszul hisznek, vagy netán nem élnek a hit szerint? Számos ehhez hasonló kérdést lehet feltenni, de az biztos, hogy ha a Szentlélek a pápa Őszentségének ezt sugallta, akkor ennek oka van. Az első pünkösd leírásában azt olvassuk, hogy az apostolokat eltöltötte az öröm, ugyanis eltűnt szívükből az a szomorúság, amit a jövőjükkel kapcsolatban éreztek. Volt bátorságuk egészen átadni magukat a Szentléleknek.

A katekizmus úgy határozza meg a Szentlelket, mint a Szentháromság harmadik Személyét. A hitvallásban úgy valljuk meg Őt, mint aki az Atyától és a Fiútól származik. Az Evangéliumból megtudjuk, hogy Krisztus küldi el nekünk, mint Vigasztalót, hogy „elvezessen bennünket a teljes Igazságra” (Jn. 16,13). Minden liturgikus szolgálatot a Szentlélekhez intézett imával kezdünk, segítségül hívva Őt.

Krisztus megismerését, szeretetét és elfogadását a Szentlélek műveli bennünk. Pál apostol írja a római levélben, hogy Jézus „életre kelt benneteket a Lelke által.” A Szentlélek műveli bennünk a megújulás csodálatos folyamatát. Szent Pál Isten Országát így határozza meg: „igazság, béke és öröm a Szentlélekben” (Róm. 14,17). A szenteket a Szentlélek hordozóinak nevezzük, és mi is azt akarjuk, hogy életünk Lélekkel teljes, azaz „lelki” legyen.

Amikor megtérésekről szerzünk tudomást, a Szentlélek művét látjuk. A „kegyelem”, mint a megújulás előhírnöke, nemcsak Istennek az ember felé irányuló szeretetét, irgalmát jelenti, hanem magát a Szentlelket is. A kegyelmi adományok egyeseknek megadták pl. a tanítás, másoknak a tiszta ítélet alkotásának adományát stb., de mindezt úgy, ahogy Krisztus Isten ajándéka számunkra, ezek a keresztények is „ajándékká” váljanak mások számára.

Isten kegyelmétől megérintve az ember ráébred arra, hogy egyszer s mindenkorra döntenie kell Isten mellett. Ez sok esetben egy igen hosszú folyamat, nehéz és megpróbáló élettapasztalatokon keresztül vezet, de még mindig hátra van az embernek az a képessége, hogy szabadon határozzon. A kegyelmek tudatos elfogadása sokak számára tulajdonképpen a Lélekben történő megújulást jelenti. Az, akit kisgyermek korban kereszteltek meg, életének egy későbbi szakaszában tudja felfogni ennek a történésnek a mélyebb értelmét, és azt az igent, amelyet szülei és keresztszülei kimondtak Isten előtt, mint saját igenjét megvallva mások előtt. Ennek a kereszténnyé válási, lelki megújulási folyamatnak egy újabb állomása annak a megengedése, hogy a Szentlélek minél jobban áthassa életünk minden területét, bátorítva bennünket, hogy legyünk nyitottak „ajándékai/kegyelmei” irányába. De ugyanakkor Isten elvárja az embertől, hogy ő is tegyen lépést feléje. Ennek egyik eklatáns példája a pappá szentelés.

A Szentlélek által történő megújulás történhet olyan utakon, amelyeken az egyes ember kap meghívást, de történhet lelki közösségek különböző formáiban is. Az egyházközségek imaközösségei mellett az egyházi intézmények – pl. a Szent István Lovagrend - is beletartoznak ebbe a körbe. A Szentlélek által történő megújulást többek számára ez esetben a rendi fogadalom megújítása jelenti. Egyrészt saját lelki tapasztalataikat hozzák a rendbe, másrészt pedig innen kapnak indíttatásokat.

A Szentlélek tanít meg bennünket annak felismerésére, ami a különbséget jelenti az anyagi és a szellemi dolgok között és adja meg az erőt arra, hogy a lelki értékeket soha ne adjuk fel az anyagi dolgok miatt.

„A Lélek adományai különfélék – de a Lélek ugyanaz” (1 Kor. 12,4) .

Novák György CSR

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

„Mint szarvas hűs vízforrásra, úgy szomjazik lelkem rád Uram.” A 42. zsoltár üzenete világítja meg számunkra az örökérvényű felismerést: **az ember nem élhet az Isten nélkül**. Nemcsak fizikailag, hanem lelki értelemben véve sem. Az Úr kegyelme és szeretete által láttuk meg a napvilágot, ébredtünk a földi létre. Ő talált méltónak bennünket arra - mintegy megelőlegezve a bizalmat - hogy neki tetsző életet éljünk. Életünk során egyre bizonyosabbnak kell lennünk, hogy az igaz út egyedül a Teremtő felé vezet, hiszen Ő maga az Út, amelyen az embernek járnia kellene. Ez az út nehéz, rögökkel és akadályokkal teli, de a jutalom az út végén semmihez sem hasonlítható: egyesülés az Istennel, hazatérés az alfához és az omegához, a kezdethez és a véghez, ki öröktől fogva volt, van és lesz. Különös érzés keríti hatalmába az emberfiát, ami kizárólag az Istennel való kapcsolatban nyilvánul meg: az Úr örökké velem van, mégis hiányzik… Hiányzol Uram! Vágyom Rád, szomjazom igédre, szeretetedre és bocsánatod kérem, ha nem lehetek Veled minden pillanatban. Ha elfordítom a fejem, nem hallom meg sugallatod, nem veszem a fáradtságot, hogy hálát adjak mindazon jóságért, mely életem során ért, ha nem törekszem arra, hogy megkeresselek magamban, s mélyítsem a Veled való kapcsolatot, vétkezem ellened. Isten szava körülvesz, él és munkálkodik mindanyiunkban. A jóra nevel, az igazság akarását szorgalmazza: a szeretetre való vágyakozást a gyűlölet helyett. Nem lehetünk közömbösek az Isten iránt. Szabad akaratunkból választhatjuk Őt, de nem árt tudatában lenni: szabad akaratunkat, tehát szabadságunkat is Tőle kaptuk, mert ennyire szeret és elfogad minket.

„Bár hallgatnátok ma Isten szavára.
Népem, ne légy kemény szívű!”

Winkler Márton CSR

HABEMUS PAPAM!

„Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak" (Mt. 20,28).

A Pápa eredetileg Atyát jelent, és a negyedik századig minden püspököt megillette a cím. Vissza lehet térni a gyökerekhez? Fel lehet váltani a monarchikus pompát a biblikus egyszerűséggel? Ferenc pápa elszánta magát arra, hogy igen.

Március 13-án az ÉrMe (Keresztény Értékmegőrző Egyesület) vezetői épp az egyesületi választás szavazatait számlálták, amikor egyikük, aki közben mobilján figyelte a római eseményeket, felkiáltott: *Habemus papam*! Köréje sereglettünk, hogy a picike képernyőn kövessük a történelmi eseményt. Franciscus. Jól hallottam? Ferenc? Csak nem ferencest választottak pápának? Az egyik vállalkozó azonban gratulált nekem, mert elsőnek értette meg, hogy az új pápa nemcsak latin-amerikai, hanem jezsuita is. Kaptam is tömegesen sms-eket, ki gratulált, ki meg szememre vetette, hogy korábban félretájékoztattam, hogy jezsuita nem lehet pápa, hisz fogadalmat tettünk, hogy nem törekszünk egyházi méltóságra! Jorge Mario Bergoglio, Buenos Aires érseke, azonban már püspök volt, és mint kiderült, az is akar maradni. A pápa persze mindig is Róma püspöke volt, de Jézus Krisztus helytartója, pontifex maximus, Itália prímása, és nem sorolom tovább címeit. Ferenc ugyanis mint Róma püspöke mutatkozott be: *„A római egyházmegyei közösségnek megvan a püspöke"*, és minden jel szerint az is óhajt maradni. Sem több, sem kevesebb!

A Pápa eredetileg Atyát jelent, és a negyedik századig minden püspököt megillette a cím. Vissza lehet térni a gyökerekhez? Fel lehet váltani a monarchikus pompát a biblikus egyszerűséggel? Ferenc pápa elszánta magát arra, hogy igen. Gesztusai, a papamobile kerülésétől kezdve a szállodai számla kifizetéséig mind arra utalnak, hogy nem uralkodó, hanem szolga akar lenni: *„Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak"* (Mt. 20,28) – idézi Máté evangélista az Urat, aki megdorgálta tanítványait, amiért azok az elsőbbségért versenyeztek. A papamobile nemcsak kiemeli a tömegből, mint egy popsztárt, hanem céges ajándék, és ezért jelképe lehetne az üzleti világ és az Egyház néha bizarr összefonódásainak. Elvetése jelképesen ennek az összefonódásnak az elvetését is jelenti.

Történetesen a pápai jelmondat is Mátéhoz fűződik. Szent Béda bencés szerzetes egyik prédikációjában így szólt: *„Vidit ergo Iesus publicanum et quia miserando atque eligendo vidit, ait illi Sequere me"*. Magyarul: „Jézus meglátott tehát egy vámszedőt, és mivel könyörületre méltónak és ezért kiválasztandónak látta, így szólt neki: kövess engem" (Mt. 9,9). Isten azt tartja kiválasztottnak, aki bűneiért könyörületet érdemel. Nem jutalom ez az érdemekért, hanem megelőlegezett bizalom! Még inkább elgondolkodtató a történet, ha megtudjuk, hogy a későbbi Ferenc pápát 1953-ban szent Máté ünnepén tizenhét éves korában érintette meg Isten kegyelme, amely meghívta a vallásos életre és elindította Loyolai Szent Ignác nyomában.

A pápai címer is beszédes. A sajtó kiemelte, hogy középpontjában Jézus Társaságának, azaz a jezsuitáknak a monogramja áll. Elfelejtik hozzáenni, hogy ez a Krisztus monogram (IHS), Jézus görög nevének mássalhangzóiból tevődik össze. A görög „C"-ből latinizálás folyamán lett „S". A monogram valóságos egyháztörténeti összefoglaló, de társítása Mária és József jelképeivel kétségen kívül a Szent Családra utal. Program ez is: a család megújulására utal, egy „egykéző", önmegvalósító társadalomban, ahol szétestek a családok.

Álljunk meg egy percre a nárdus virágnál is! Népies neve macskagyökér (Valeriana officinalis), ami nem olyan költői, mint a dél-amerikai „Szent József füve". A Himalájában Jatamansi névre hallgat a növény (Nardostachys jatamansi). *„Minden porcikája maga a szakralitás,"* – állítja egy India-imádó, mivel a *Jatamansi* jelentése: *„a növény, melynek szára olyan, mint az összecsomósodott hajfürt, gyökerei olyanok, mint a himalájai aszkéták összetapadt hajkoronája."* Ez a morfológiai hasonlóság lehet az oka, hogy Szent Magdolna olajának is nevezik a nárdus (nárdusz) olajat. A hagyomány őt azonosította a „bűnös asszonnyal", aki hajával törölte meg, és csókjaival árasztotta el Jézus lábát. (Lk. 7,36-39). Gondolt erre a pápa, amikor József jeléül a nárdus virágát választotta? Még nem kérdezte tőle senki, de a hasonlóság az asszony és a vámos között túl nagy, hogy véletlen sejtsünk. A párhuzam abban is megmutatkozik, hogy a Jézust vendégül látó farizeus éppúgy rosszallta Magdolna tettét, mint kollégái azt, hogy Jézus elfogadta Máté meghívását: *„Miért eszik Mesteretek vámosokkal és bűnösökkel?"* (Mt. 9,11). Ez a kifakadás pedig közvetlenül követi Máté meghívását. Mintha a pápa előre látná, hogy idővel bírálni fogják opcióját a szegényekért, és előre válaszolna kritikusainak.

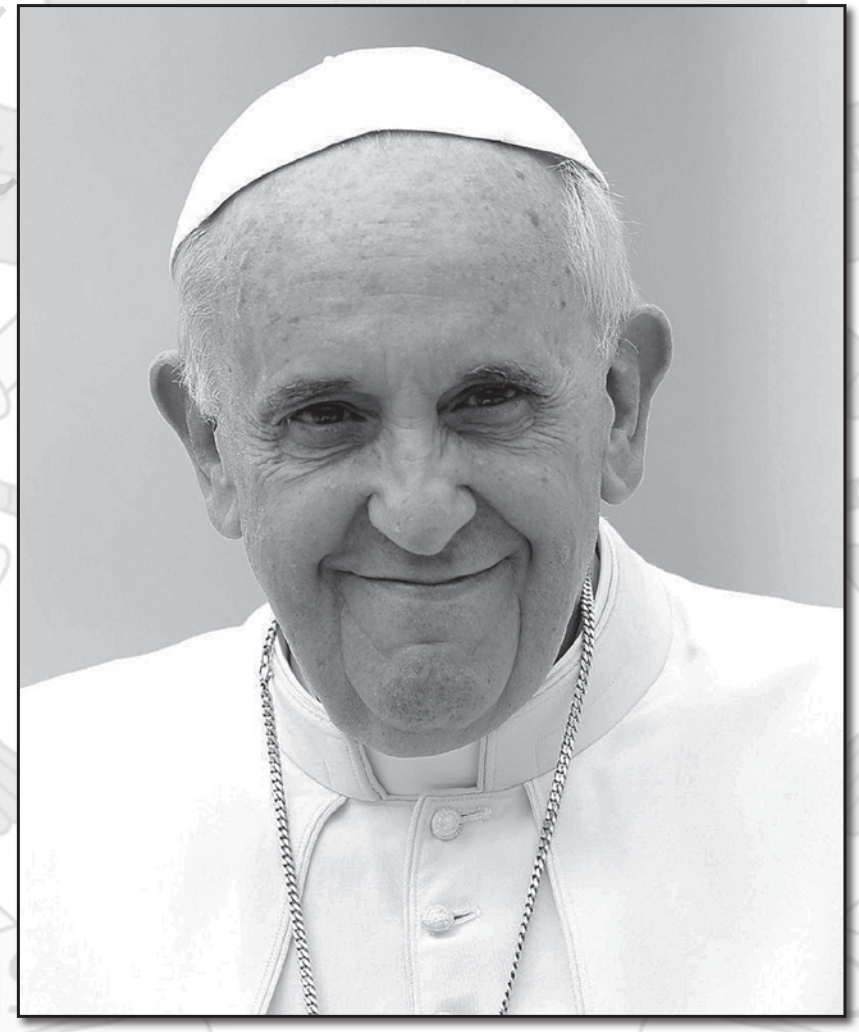

Lesz még részünk egy-két meglepetésben. Készüljünk fel rá!

Kiss Ulrich SJ

SZEMÉLYES KRISZTUSUNK - A MEGVÁLTÁS MISZTÉRIUMA

„Ó a jóság titka, ó az egység jele, ó a szeretet köteléke! Aki az élet után vágyakozik, itt találja meg. Lépjünk Hozzá, higgyünk Benne, engedjük, hogy belénk testesüljön és életünk megteljék Vele." (Szent Ágoston)

A kereszt misztikája A krisztusi kereszt találkozás és ellentét, tragikum és remény egyszerre, metszőpontja a kiszolgáltatottságnak és az elhagyatottságnak.

Életünk keresztjei kísérik földi pályánk egészét. Három keresztet látunk: az egyik Jézusé, a másik a jobb, a harmadik a bal latoré. Jézus barátságába fogadta a jobb latort, de nem ítélte el a bal latort sem. *„A kereszt az egyetlen lehetséges haza jóhíre."* A bűn titkát szeretetáldozatával orvosolja. Minden nyakban hordott kereszt, falakon lévő feszület, templomtornyokat megkoronázó kereszt Isten emberszeretetének legyőzhetetlen jele. Jézus a kereszt titka által adja kezünkbe a leglényegesebbet: az Isten és az ember végleges szövetségét, mely által örök időkig lehetünk egységben-közösségben Mindenhatónkkal.

Virágvasárnap Megkezdődik az összegzés hete. Minden más annyiban fontos, amennyiben a megváltástörténetet készíti elő vagy kapcsolódik hozzá. Minden itt nyeri el értelmét, kapja meg értékét. Ünneplő lelkesedés, mely a hűség által válik valódi értékké.

Nagycsütörtök Az alázatos ajándékozás és szerető szolgálat nagylelkűségének napja, melyben a jézusi lábmosás vezet az Oltáriszentség megalapításához. Archetipikus példája az alázatos embertársi szolgálatnak. Végrendelkező búcsúbeszéd, évtizedek szintézise az utolsó vacsora keretében. Minden csoda összefoglalódik az átváltoztatásban. Összeköti az embert a teremtett világgal, hiszen a kenyér és bor a verejtékes munkát és a testet tápláló ételt jelenti. Összeköti az embert az emberrel, mivel szeretetlakoma: az egy kenyér tesz bennünket közösséggé. Összeköt minket Istennel: a hitben az átváltoztatás szentségével megjeleníthetővé válik a megváltói áldozat, az áldozatos szeretet.

Nagypéntek Jézus kilép a térből és időből, kilép a halandó élet kereteiből. Beteljesedik állandó úton léte, a hazahívó szó egyre erősebb és tisztább az Atyától. E napon a keresztre nézünk, Rá szegezzük tekintetünket, tudva, hogy aki Jézusra néz, annak sok mindentől el kell fordulnia. Hátat kell fordítanunk minden hamis eszmének, szakítanunk kell a bűnös közszellemmel. Nagy figyelmeztetést kapunk a lélekrontó civilizációs bűnök elkerülésére. Nem az eltévelyedett világot kell követnünk, hanem az Evangéliumot! Jézus nem ellenségeit győzi le, nem a halált akarja elkerülni, hanem mindent meghaladó szeretetét mutatja meg a világnak. Keresztje felkiáltójel számunkra: emlékeztet az emberben rejlő szégyenletesen mély gonoszságra és Isten végtelenül bölcs átölelő szeretetére. Jézus a közreműködésünkkel akar föltámadni híveiben és ellenségeiben egyaránt. **Ma is szeretetével győzi meg a világot**. **Ebben a mi szerepünk, hogy elfogadjuk saját keresztünket.** *A hit és erkölcs feltámasztására saját életünk, saját keresztünk méltó hordozásával kell példát adnunk a világnak.*

Nagyszombat A feltámadás reményének napja. A démoni erők hiába ásták meg Megváltónk sírját, nem Jézus lett a lakója, hanem halódó hitünk és természetellenes erkölcsi tévútjaink. „Ne féljetek!" Viszi a hírt Krisztus a meghalt lelkeknek. A nagyszombati „alvilágjárás" megmutatja, hogy az ember élete nem korlátozódik a földi születés és halál közötti időszakra. *Jézus megmutatja, hogy a halál nem megszűnés, hanem átmenet, átváltozás egy más létformába.* **Saját feltámadásával hitelesítette lelkünk és testünk halhatatlanságát.**

Húsvét üzenete Jézus kilép a földi lét korlátai közül. Megnyílik sírja és az üres barlang emlékjelévé válik győzelmének. Csak az Emberfiával van feltámadásunk! Belé kell kapaszkodnunk megújuló hitünkkel, Őt kell magunkhoz ölelnünk őszinte bűnbánatunkkal, Vele együtt kell keresztre szegeznünk botladozó életünket. El kell fogadnunk az evangélium erkölcsi rendjét, követnünk kell a keskeny, de biztos utat. Az általa mutatott elfogadó szeretettel kell magunkhoz ölelni a tékozló fiúkat, megbocsátanunk a megtérő ellenségeknek is.

Veletek maradok a világ végéig Jézus ígéretére válaszolnunk kell: a hívő szeretet elfogadó mozdulatával. *A szentmisére mindig úgy kell belépnünk, mintha az utolsó vacsora termébe érkeznénk. A templomból úgy kell kilépnünk, hogy sugározzon rólunk: találkoztunk az Úrral!*

Húsvét örömére érdemesülnünk kell: igazi feltámadás kell a ma túldimenzionált emberének. Feltámadni a hitetlenségből, a látszat-hitből, a közönyösségből, feltámadni az életellenes erkölcstelenségek szédítő mélységeiből, a bűnös szenvedélyek rabságából. Világunk lelki agóniája logikus következménye a krisztusi tanítás háttérbe szorításának. *Szabaduljunk ki a félelem veszedelmes hálójából, hogy méltóak lehessünk a Krisztus-látás kegyelmére. Teljesítsük bátran apostoli küldetésünket.* **Legyünk közvetítő hírvivői a boldogító krisztusi üzenetnek.** A szavak mellett használjuk gyakran a sokkal meggyőzőbb tettek nyelvét!

A keresztút után a feltámadt Jézus az Atyához megy, hogy helyet készítsen számunkra. Húsvét nélkül a nagypéntek a reménytelen küzdelmet, nagypéntek nélkül a húsvét a küzdés nélküli győzelmet jelentené. A kettő együtt magyarázza, emeli fel, szenteli meg számunkra húsvét szent titkát. Krisztus feltámadásával új teremtésre virradunk: az emberi, romlandó test, mely az egész természetet magában hordozza, elérkezik céljához és beteljesedéséhez, az átistenüléshez. „Átistenülhetünk?" Átistenülhetünk…

Pavlicsek Zsolt CSR

„BOLDOG VAGY, MERT HITTÉL!” *(Lk. 1,45).*

A csíksomlyói zarándoklat mára a nemzeti összetartozás jelképévé vált. A lengyelországi pálos atya, Majevszki Roman, a magyar nép igazi lelki forrásának nevezte Csíksomlyót. Az ide érkezők nem csak egyéni életük problémáinak megoldását várják, a közösség megmaradásáért, győzelméért is imádkoznak.

A csíksomlyói pünkösdi búcsú mottója az idén a Hit évéhez kapcsolódóan Erzsébetnek Máriához intézett szavai voltak: „Boldog vagy, mert hittél”. Ez a mondat akkor hangzott el, mikor az áldott állapotban lévő Mária felkereste a hegyek közötti városban, Júdában élő rokonát, Erzsébetet. Mária azután indult útnak, hogy közvetlen kapcsolatba került a természetfölötti világgal. A zarándokok azért indulnak el, mert ezt a kapcsolatot keresik.

A keresztény zarándoklatok eleinte Krisztus földi életének helyszínére irányultak, később, a hit terjedésével kultikus hellyé váltak azok az emlékhelyek is, amelyeket Krisztus a szentek életében való megnyilatkozásai által megszentelt és kegyhelyek alakultak ki ott is, ahol képek, szobrok voltak a kultusz tárgyai. A szent helyek meglátogatása és kultikus cselekmények végzése, az Istennel való találkozás keresése minden vallásos ember alapvető igénye, nem kizárólag keresztény sajátosság. Ezeket a látogatásokat általában csoportosan végzik, ami a hívekben tudatosíthatja és erősítheti a vallási közösséghez tartozás érzését. A többi világvallásban ezek a zarándoklatok a diaszpórában élők faji és nemzeti összetartozását is kifejezésre juttatják.

Az évek során a katolikus székelység csíksomlyói pünkösdi búcsújárása a magyarság felekezeteken áthidaló, közös zarándoklatává vált. IV. Jenő pápa 1444. január 27-én kelt bullájában külön búcsút engedélyezett azoknak, akik az 1442-ben Csíksomlyóra települt ferences szerzetesek segítségére voltak a Sarlós Boldogasszony tiszteletére emelt templom építésében. A bulla szövegéből az is kiderül, hogy ez egy régi gyakorlat szentesítése volt: „a hívek nagy sokasága szokott összejönni ájtatosságnak okából és gyakorta nem szűnik odagyülni, Máriát tisztelni.”

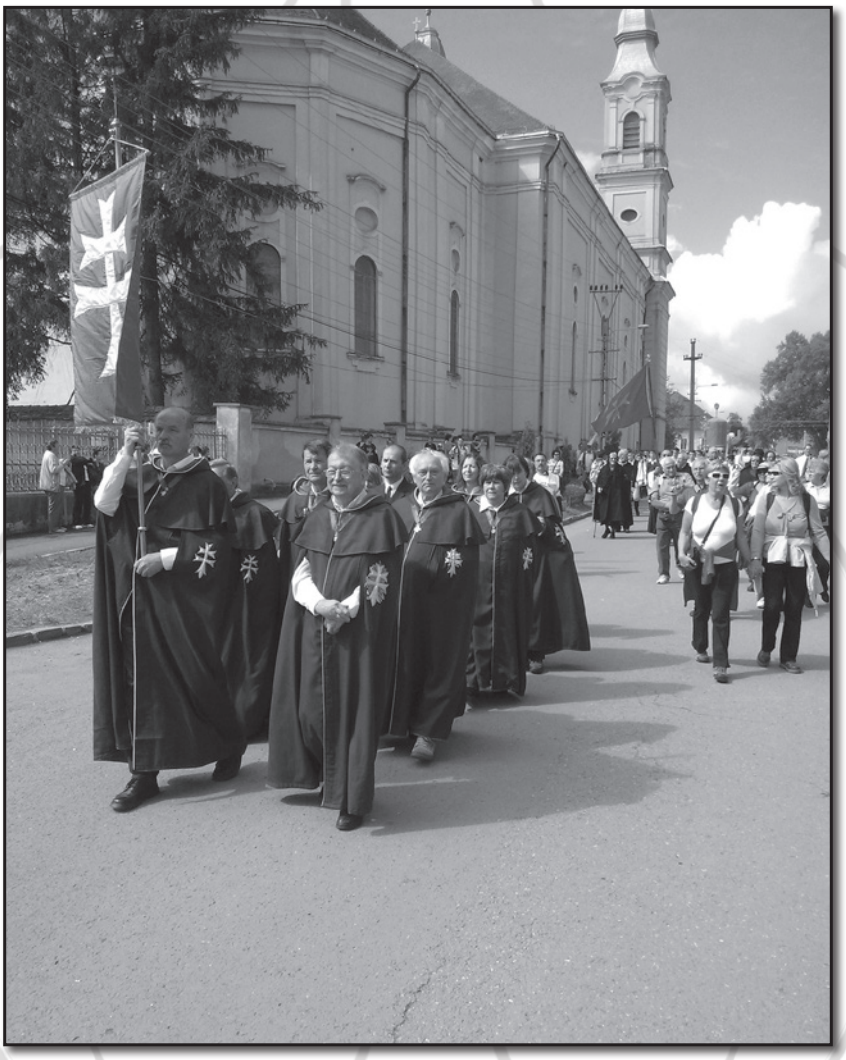

A csíksomlyói búcsú másik fontos helyszíne a Salvator kápolna, melynek őrei valószínűleg pálos remeték lehettek. A pünkösd szombati és vasárnapi teljes búcsú a pálosok kiváltsága volt, melyet VIII. Ince pápa engedélyezett 1484-ben.

A hitújítás korában, 1567-ben Gyergyóalfalu papja, István, pünkösd idejére hívta össze Csík, Gyergyó és Kászon híveit, hogy a Magyarok Nagyasszonyának segítségét kérjék a János Zsigmond, erdélyi fejedelem elleni küzdelemben, aki erőszakkal akarta őket az unitárius vallás felvételére kényszeríteni. Az idősek, az asszonyok és a gyermekek Somlyón imádkoztak a győzelemért. A hazatérők ennek a diadalnak az emlékére adták a Segítő Mária nevet a Szűzanyának és fogadalmat tettek, hogy ezután minden pünkösd szombaton elzarándokolnak Hozzá.

Ma már százezrek teljesítik ezt az ígéretet minden évben, a zarándoklat valóban a nemzeti összetartozás jelképévé vált. A lengyelországi pálos atya, Majevszki Roman, a magyar nép igazi lelki forrásának nevezte Csíksomlyót. Az ide érkezők nem csak egyéni életük problémáinak megoldását várják, a közösség megmaradásáért, győzelméért is imádkoznak.

A pálos szerzetes azért jött Csíksomlyóra, hogy átvegye azt a fából faragott kegyszobor-másolatot, melyet a ferences atyák ajándékoztak a czestochowa-i zarándokhelynek, a Jasna Góra-i kolostornak, viszonzásul az elmúlt évben adott ikonért. Roman atya magyar nyelven mondott köszönőbeszédében a székely himnuszt idézve könyörgött értünk: *„Szűzanya, vezesd még egyszer győzelemre néped”.*

A szentmise főszónoka, Ternyák Csaba egri érsek szavaival „kérjük a Csíksomlyói Segítő Szűzanyát, a Boldogasszonyt, hogy vezessen el bennünket is a hit belső örömére, amely Őt eltöltötte, és átsegítette az élet nehézségein. Járjon közben értünk, hogy őseink szent hitétől soha el ne szakadjunk.”

Banga Viktória CSR

KÁRMEL-HEGYÉN ÁLLVA

Lelki búcsúfia Barkából

Ha valaki úgy érzi, hogy nagy dolgot vitt végbe, sikeres, elismert emberré lett, akkor bizony ideje kis időre félbehagyni minden munkát és felkapaszkodni Kármel hegyére. Aztán onnan nézni lefelé, hogy igazándiból merre is visz az útja. És hálát adva kinyújtani kezét az ég felé.

Azt mondják jó, ha az ember megtanul a földön járni. Megszületik, felnő és nagy léptekkel belegázol az élet hatalmas, zavaros folyamába. Minden nap új örömöket, sikereket vagy újabb bukást, bánatot szül. Kinek-kinek többet, kevesebbet ebből vagy abból. Idővel az ember beleszokik a menetelésbe és észre sem veszi, hogy időközben irányt tévesztett. Azt hiszi gyorsan halad előre, de gyakran az igazság az, hogy viszi, sodorja az ár magával. Márpedig az árral csak a döglött, beteg halak sodródnak, az egészségesek árral szemben úsznak. Mert van erejük és tudják a helyes irányt.

Pontosan ezért néha fel kell állni a földről és felmenni a hegyre. Felülemelkedni, a mindennapok gizzel-gazzal benőtt ösvényei fölé. Felmenni Kármel hegyére. dr. Korzenszky Richárd OSB, a tihanyi apátság elöljárójának szavait idézve az ember a hegyről lenézve mindent aprónak, kicsinek lát. Ami a földről nézve hatalmas, nagy akadály, az a hegyről csupán egy piciny folt, valahol a mező közepén. A hegyről sok minden látszik, ami a földről nem. Látszik merre kanyarog az út, hol vannak a szakadékok, akadályok. Látni merre van a helyes irány. Minél feljebb megy az ember, annál inkább távolodik a földi dolgoktól, és egyre közelebb kerül az égiekhez.

Szombati kirándulásunk során Kassán, a dómban megkoszorúztuk a „nagyságos fejedelem" sírját. Utunk végállomása a Szent László forrás volt Debrődön. Fenn a hegyen, messze falutól, embertől. Közel Istenhez. Ha az ember lehunyja a szemét, azt képzelheti, hogy kinyújtott karjával megfoghatja akár egy angyal bokáját is… Ide, Szent László hegyére építettek valaha, sok száz évvel ezelőtt eleink templomot, melyet az idő mára a földig lerágott. Nemrég újjáépült a templom. Ember kezdte és Isten majd befejezi a nagy munkát. Úgy mondják „Növénytemplom", hisz a régi alapokra vörösfenyő váz került, melyet vadrózsával körbeültettek. A többi munkát Istenre bízták az építők. Majd befuttatja, befedi kedve szerint.

Itt ismét Richárd atya szavai jutnak az eszembe a kenyérszaporításról. A tanítványok hittek Jézusban és rábízták a nagy munkát, melyet ember el nem végezhet. Itt kiemelt szerephez jut egy fiú, aki saját elemózsiáját osztja meg a tömeggel. Emberi ésszel értelmetlen áldozatnak tűnik, a fiú mégis odaadja a tanítványoknak, megvonva saját magától az ételt. Volt egy fiú, aki a többi ember érdekében, hittől vezérelve egy kis áldozatot hozott. Valóban két hal és öt kenyér nem sok, de mégis ötezer ember megvacsorázott belőle. A kis áldozatból hatalmas lett.

Én is ismerek néhány „fiút", akik hittek, tettek és felépült a templom. Emlékszem, a faszerkezet már néhány éve állt, festetlenül, mivel elfogyott a pénz a további munkálatokra. Egy barátommal a búcsúban találkoztam és azt mondta „ha jövőre nem festik le, én veszek festéket és lefestem magam". Mentem jövőre a búcsúba és a növénytemplom le volt festve.

Ugyanilyen hittel, szinte a semmiből szervezik meg minden évben a barkai búcsút. Gábor atya pár száz lelkes falujában mégcsak nem is kenyérből, hanem szinte morzsákból szaporítanak ételt a búcsús sokaságnak, a semmiből szervezik meg a három napos búcsújárást. Minden évben töretlen hittel, kitartással, lassan háromszáz éve. Egyszerű, dolgos, jókedvű emberek. Hatamas hittel és lélekkel. Szerénységüket látva és szeretetüket megtapasztalva akarva-akaratlanul ismét a prédikáció egy szakasza jut eszembe, mely ennek pont az ellenkezőjét, egy valós történetet mesél el. Egy kisvárosban a templom volt a legnagyobb és legszebb épület. Az emberek büszkék voltak a templomukra. Aztán új utat kezdtek építeni, mely a kisváros mellett haladt el. Egy hidat is építettek a mérnökök, mely egy hatalmas völgyön ívelt át. A völgyhíd mellett a templom eltörpült és idővel az lett a város nevezetessége. Az emberek elismerően beszéltek a mérnökökről és az építőkről. Mégis vannak olyan időszakok, amikor úgy vetülnek a nap sugarai, olyanok a látási viszonyok, hogy eltűnik a völgyhíd és csak a temlom látszik. Mintha Isten időnként figyelmeztetné az embereket a régi nagy igazságra: Ember tervez, de Isten végez!

Ha valaki úgy érzi, hogy nagy dolgot vitt végbe, sikeres, elismert emberré lett, akkor bizony ideje kis időre félbehagyni minden munkát és felkapaszkodni Kármel hegyére. Aztán onnan nézni lefelé, hogy igazándiból merre is visz az útja. És hálát adva kinyújtani kezét az ég felé.

Köböl Zoltán CSR

A STEFANITA SZERETETSZOLGÁLAT HÍREI

Tavasszal megkezdtük a pénzgyűjtést a gombosi turulszobor fölállítására, amelyhez szeretettel várjuk a további adományokat. A csíksomlyói búcsút megelőzően rendi delegációnk meglátogatta a moldvai csángók pusztinai települését. Előzetes egyeztetés alapján tárgyi adományokkal (olaj, tisztálkodási szerek, könyvek, sporteszközök, ruhaneműk stb.) és pénzadománnyal segítettük a rászorulókat, összesen 170.000 forint értékben. Az alapítvány segítségével sikeresen lezajlott Farkasgyepűn az idei gyermeknyaraltatás. Tisztelettel kérjük lovagrendünk tagjait, lehetőségeikhez mérten, ugyanakkor felelősséggel támogassák a gyermekek nyaraltatását. Minden támogatónknak hálásan köszönjük a segítséget.

Nagy Magdolna CSR

SEGÍTSEN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Kérjük támogassa Ön is a Stefanita Szeretetszolgálat munkáját. Felajánlásait az alábbi címre küldheti:

Stefanita Szeretetszolgálat Alapítvány
Levelezési cím: 1054. Budapest, Bank u. 1.
Számlaszám:
Pátria Takarékszövetkezet 65100149-11369754
Adószám: 18115453-1-41
IBAN szám: HU75651001491136975400000000

Hálásan köszönjük a segítséget!

A FEHÉR VÉRTANÚ NYOMÁBAN

Mindszenty bíboros úr emléke ma is tömegeket vonz. De csak folytatja azt, amit életében elkezdett. Ezt a vonzerőt a Szent István Lovagrend is hiszi és vallja. Ezért tesszük őt napi rendi imánkban közbenjáróink sorában nagy királyainkkal, Szent Istvánnal és Szent Lászlóval egy helyre.

Ezerkilencszáznyolcvannyolcat írtunk. Az utazási korlátozásokat január 1-jével feloldották. Amikor Boldog II. János Pál pápa az ausztriai Trausdorfban (Darázsfalva) szabadtéri misét mutatott be a zarándokoknak, Magyarországról is népes hívősereg indult útnak. Hallgatólagos törvény volt, hogy aki csak teheti, annak visszatérés előtt van még egy úti célja: Mariazell. A Mindszenty bíboros úr sírját rejtő oldalkápolna kovácsoltvas rácsozata nemigen látszott a mindent elborító piros-fehér-zöld szalagerdőtől. Csöndes protestálás volt akkor ez mindazzal szemben, ami addig megfojtott bennünket.

„Ha csak anyag van, akkor sem jónak, sem rossznak nincs alapja. Akkor az ember – lévén a legfőbb – szabad utat enged akaratának, szenvedélyeinek, mert nincs oka, de ereje sem fékezni. Ahol csak anyag van, atomok működnek vak szükségszerűséggel, és nem a lélek. Ott szükségképpen lop a tolvaj, öl a gyilkos. (…) Hogy nem vagyunk materialisták, hanem a szellemvilág hívői, abban legelső tényező az Oltáriszentség, maga Krisztus, a jelenlevő Jézus, az áldozat Jézus, a lelki eledel Jézus. Krisztus az Oltáriszentségben minden kegyelem forrása, minden anyag fölé emelő életszentség példaképe, szőlőtő, sok gyümölcs, élő víz forrása. Szőlővesszők vagyunk, az Ő nedvkeringéséből élünk. Ő gyengíti a rosszat és erősíti a jót. (…) Legények, férfiak, leányok, asszonyok! Utolsó, maradék krajcárjaitokon is vegyétek meg a Rózsafüzért magatoknak. (…) Ha egyének és családok imádkozzák az olvasót, ahogy Nagy Lajos, Hunyadi, Rákóczi imádkozták, a jerikói útra eljön az irgalmas szamaritánus és az Irgalmasság Anyja, Magyarország pátrónája.” (Mindszenty József)

Ki gondolta akkor, hogy 1988-hoz képest két év se kell, és valóra válnak a bíboros úr szellemi végrendeletének szavai: *„ha majd lehull a moszkvai hitetlenség csillaga…”*. 1991-ben teste hazatérhetett Esztergomba. Ide zarándokolunk el minden év májusában, a bíboros úr égi születésnapján.

Mindszenty bíboros úr emléke ma is tömegeket vonz. De csak folytatja azt, amit életében elkezdett. *„Az igazság az, hogy a bíboros jelenléte fokozta a budapesti diplomáciai poszt vonzerejét. Budapestre kerülni egy diplomatának egyben azt is jelentette, hogy személyesen megismerhette Mindszenty kardinálist.”* (Martin J. Hillenbrand, egykori USA-nagykövet). Ez a vonzerő határok nélkül terjedt. Az idei szentmise szónoka, Carlo Caraffa bolognai érsek így vallott erről: *„Még gyermekkoromban ismertem meg Mindszenty bíboros nevét. Tökéletesen emlékszem rá, hogy édesapám folyton róla beszélt otthon, és úgy tartotta őt számon, mint a Krisztus iránti hűség példáját, és ekként állította őt elénk.”*

Ezt a vonzerőt a Szent István Lovagrend is hiszi és vallja. Ezért tesszük őt napi rendi imánkban közbenjáróink sorában nagy királyainkkal, Szent Istvánnal és Szent Lászlóval egy helyre. Nem alább! Szívleljük meg és merjük „bevenni” a bíboros úr által számunkra is felírt - mellékhatások nélküli - orvosságot: *„Egy nemzet felemelkedése MINDIG A MAI NAPON KEZDŐDIK. A fásultakban is van parázs a hamu alatt, csak a tűzre várnak. Isten így teremtett bennünket, embereket: a jó és szép meg igaz utáni vágyat nem lehet kioltani az ember szívében-lelkében. Ez erősebb tény, mint a reménytelenség és a csüggedés. Ez utóbbiak futólagosak, a remény és a bizalom elsődleges polgárai az emberi szívnek.”*

Hock Gyula CSR

AKIK TANÚSÁGOT TETTEK A FELTÁMADÁSRÓL

Az egyház bármely tagjának élete - legyen bár püspök vagy világi hívő - folyamatos kereszthordozás. Ez nem feltétlenül csak a szenvedést jelenti, hanem azt, hogy nekünk is mindvégig hűnek kell maradnunk az Atya akaratához, bármely élethelyzetben.

Rendi közösségünk március 1-3. között nagyböjti lelkigyakorlaton vett részt a ciszterci nővérek érdi Regina Mundi Apátságában. A lelkigyakorlatot dr. Török Csaba atya, esztergomi teológiai tanár tartotta.

A Krisztusra mint szegletkőre és az apostolokra mint oszlopokra épült egyház képezte a lelkigyakorlat központi gondolatát. Anyaszentegyházunk apostoli, mert Jézus rendelése szerint az apostolok és utódaik, a püspökök hivatottak a szentségek kiszolgáltatása által éltetni a közösséget.

Jézus tanítása és megváltói tette az új teremtés kezdete. Jól fejezi ki ezt az is, hogy az első evangélium ugyanazzal a szóval kezdődik, mint a Teremtés Könyve: „kezdetben…" (arché). Ez az új teremtés a világ újjáteremtésének kezdete, az új szövetségé. Jézus kereszthalálig tartó engedelmessége és feltámadása által az új világ alapjai végérvényesen le lettek rakva. Húsvét fényében él az egyház. **A húsvéti misztérium, azaz, hogy Krisztusban örök életre vagyunk meghívva, keresztény életünk alapja és középpontja.**

Jézus, működése kezdetén kiválaszt tizenkét tanítványt, Izrael tizenkét törzsének számához igazodva. Jézus azért lett emberré, hogy kinyilatkoztassa az Atya szeretetét, s valóságos emberként és valóságos Istenként mindvégig hű maradjon az Atya akaratához, így hozva helyre az engedetlenség mint ősbűn által ejtett sebet. Ez a küldetés elsősorban Izrael fiaihoz szólt, mivel kiválasztottságuk abban állt, hogy hordozzák az Istenbe vetett hitet és majd Jézus megváltói tettét elfogadva az egész világon hirdessék az evangéliumot. Erre kaptak küldetést az apostolok, ezt az örökséget viszi tovább az apostoli egyház, de már nem egy nép keretei között, hanem minden nemzet számára. Simon apostol ugyanazt a Kéfás (kőszikla) nevet kapja, ami Kaifás főpap neve is. Az ószövetségi papság megszűnik, s valami új lép a helyébe: a krisztusi papság. A zsidóságban ma már nincs sem templom, sem papság, hanem csak közösségi imahely (zsinagóga) és tanító (rabbi). Mátyás apostol megválasztásával válik egyértelművé, hogy a tizenkettőnek meg kell lennie, mert így teljesedik be Izrael küldetése, és az is, hogy az apostoli feladat húsvét utáni lényege tanúságot tenni a feltámadásról.

Jézus saját maga soha nem keresztelt, de a tanítványokat elküldte, hogy kereszteljenek meg minden népet. Az apostoli egyház szolgálata által jutunk el Jézushoz. Ez azonban nem jelenti azt, hogy kizárólag a szolgálati papság lenne hivatott az evangéliumot hirdetni, hanem minden megkeresztelt ember, aki keresztsége révén tagjává vált Krisztus testének, köteles Krisztus hitét élővé és gyümölcsözővé tenni, a világi élet minden területét az evangélium szellemével átitatni.

Ahogyan beszélünk szerzetesi lelkiségről és világi papi lelkiségről, úgy minden hívőnek ki kell alakítania a világi lelkiségét is. A világi lelkiség alapja, hogy minden megkeresztelt ember részesül Krisztus királyi, papi és prófétai küldetéséből, amelyet a saját élethivatásának megfelelően gyakorolni is köteles. A krisztushívők apostolisága révén jelen kell lenni – az igazságban megmaradva és hiteles módon – a valóság minden szintjén.

Az egyház bármely tagjának élete - legyen akár püspök vagy világi hívő - folyamatos kereszthordozás. Ez nem feltétlenül csak a szenvedést jelenti, hanem azt, hogy nekünk is mindvégig hűnek kell maradnunk az Atya akaratához, bármely élethelyzetben. Amikor Jézus megjövendöli az apostoloknak, hogy az elutasítottsága miatt szenvednie kell és kivégzik, Péter felháborodva jegyzi meg: „Uram, Veled ilyen nem történhet meg!" Jézus ezt kemény határozottsággal utasítja vissza: „Távozz, sátán, a hátam mögé!" Nem emberi elképzeléseink szerint járunk a krisztusi úton, Péter sem volt följogosítva arra, hogy emberi szempontok szerint térítse el Jézust a mindhalálig való engedelmesség útjáról. Jézus követése valóban azt jelenti, hogy követjük Őt az úton, nem pedig előtte haladva mi igazgassuk el az Ő útjait. Ez visszatérés lenne az eredeti bűnhöz, ahhoz, hogy mi magunk határozzuk meg, mi a jó és mi a rossz.

A szent apostolok közbenjárása és példája a húsvéti készület útján is erősíti szívünket, hogy tiszta lélekkel énekelhessük a feltámadás csodáját hirdető húsvéti öröméneket.

Korencsi Attila CSR

AVATÁS SZENT LÁSZLÓ ÜNNEPÉN

Június 27-én, Szent László királyunk ünnepén, várományosi ígéretek megtételére került sor címtemplomunk, a Budapesti Szent István Bazilika Szent Jobb kápolnájában. Várományosi ígéretet tett: Drága Gyula, Szanyi Zsuzsa, Horváth Edit, Majoros Tibor és Meleg Attila.

Isten hozta Testvéreinket közösségünkben. Christus vincit!

A SÚLYOS KEHELY

Gondolatok a szeretetről

„A szeretet, amivel szeretnek bennünket, mindig valamifajta kegyelem.”
(Szabó Magda)

A szeretetre való képesség, miként a szeretet befogadásának képessége is mindig kegyelmi állapot. Isten nélkül egyik sem megy a maga teljességében.

Talán különösnek hat, hogy a szeretet lényegét többnyire éppen az ellenkező végletből: a gyűlölet felől közelítem meg és próbálom értelmezni. Miért is? A szeretet kapcsán sokunkban meleg érzelmekkel átszőtt családi együttlétek képe idéződik fel, netán az első diákszerelem még semmit sem ígérő, épp ezért örökké tiszta valósága. Esetleg tanárunk bizalomteljes mosolya, mikor az érettségi bizonyítványt nyújtja át nekünk. A hála érzete…

Ám annál kevesebben gondolunk közben azokra, akik egykor alattomosan élcelődtek számunkra fontos dolgokon, s akik mindig előbbre helyeztek nálunk valaki vagy valami mást, aki/ami akkor egyáltalán nem tűnt életbevágónak. Nincs olyan szív, értelem, amely a szeretet szó kiejtése közben ösztönszerűen arra gondolna, aki őt elárulta, megvetette. Hiszen nem sokkal érdemesebb valami bizonyosan tudott nemes cél szolgálatába állítani, vagy egy arra méltó személy számára ajándékozni ezt a bensőséges maximumot? Nem érné meg inkább, mint a magát ellenségemnek nevező másik kegyeit lesni ezzel a maximalitással? Túl magasra tették a mércét: így szeretni csak Istent lehet, s kizárólag Tőle várni e szeretetet.

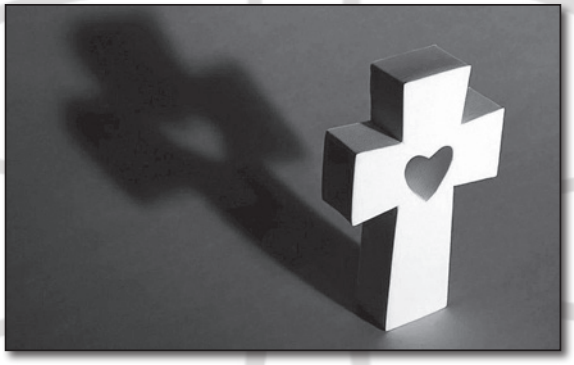

Ám ahogy telnek az évek, azt vesszük észre, hogy egyre több és több azoknak a száma körülöttünk, akik nálunk fiatalabbak, míg a tőlünk idősebbekké rohamosan csökken. Végül belátjuk, hogy a múlt legalább akkora tiszteletet érdemelne, amekkorát a jövőbe vetett bizalom. És talán azt reméljük, hogy halálunk után lesznek néhányan, akik valóban a jót fogják elmondani rólunk. Bár gyakran tűnik úgy, hogy minden szeretet egy kis érdekhez, egy kis elváráshoz, egy kis megelőlegezett viszonzáshoz kötődik.

Ilyenkor egyre gyakrabban félelem fog el. Félek attól, hogy gyűlölök. Attól, hogy képes vagyok szűnni nem akaró haragot táplálni embertársaim iránt, melyben a lélek radikálisan elzárkózik a megbocsátástól. Félek a gyűlölettől: sokkal inkább attól, hogy én táplálom, semmint attól, hogy engem gyűlöl valaki. Félek, hogy azt kell látnom, mennyire gyenge az Istenbe vetett hitem. Félek, hogy vádolni fogom Istent és önmagam. Ám valójában ezekben a megtört percekben élem át, hogy a szeretetre való képesség, miként a szeretet befogadásának képessége is mindig kegyelmi állapot. Isten nélkül egyik sem megy a maga teljességében. E kegyelem hiányában pusztán érzelmeket és hangulatokat sugározhatok át cél és ok nélkül, vagy mások látható jelzéseit értelmezhetem át kötődésekként, elfogadásként vagy elutasításként. Olyan ez, mint súlytalan lebegés.

Az ellenségszeretet értelmezhetetlenné válik ebben a vákuumszerű térben, pedig Krisztus egyik parancsa sem oly meghökkentően új és örökérvényű, mint ez: *„Én pedig azt mondom néktek: szeressétek ellenségeiteket.”* (Mt. 5,44).

Szentgyónás után többnyire könnyűnek, szabadnak érzem magam. Egy ilyenfajta, kegyelemmel átszőtt délutánon (talán két éve) átértékeltem minden általam ismert szeretetfogalmat, s olyat kíséreltem meg, amit korábban sosem: megbocsátok. Arra kellett rádöbbennem, hogy gyakorta nem konkrét személyek váltanak ki haragot bennem, hanem az emberiség, mint egy hatalmas élettelen és gonoszsággal mérgezett halmaz, amelyből saját, nem kívánt alteregóm tekint vissza rám. Azon a napon ráébredtem, mindent magamon kell kezdenem. A szeretetet, a megbocsátást ugyanúgy. Két esztendő telt el azóta, de a feladat súlya mit sem változott. Mit tehetnék? Gyakorlatozom. Néha pedig elrebegek egy rövid vallomást Isten felé, s rábízom, hogy továbbítsa a világba – hátha egy nap, egy alkalommal szüksége lesz rá valakinek, s akkor nem lesz időm, lehetőségem ezt elismételni. Ám a lelkem mélyén ott fog élni mindazon elhatározás, amit végezetül ide leírok:

Szeretnék még együtt nevetni Veled sokáig, mindig, mikor találkozunk. Nevetni akár komiszul, cinikusan, akár őszintén egy gondolat felett. Szeretnék kezed melegétől átforrósodni, sorsod legkeservesebb bugyrába bújni Veled. Nem könnyeket törölni. Együtt sírni inkább, hogy megfelezzem bánatod önmagam ürességével. Megtölteni apátiám semmijét egy őszinte sóhajjal, ami Belőled fakad. Szorongásod hiteles létéről tanúskodva szeretnék magaménak is tudni egy darabot ebből a létezésből, álmatlan éjszakák sűrű feketekávé ízéből kortyolni egy nagyot. Kiinni Veled a Getszemáni súlyos kelyhét...

Glász Gabriella CSR

VERS

TANÁCS

Ne fűtsön sohase az álnok bosszúvágy,
még ha valaki ellened fordult is rég,
ne fussál soha lidérces fények után,
de tegyél meg mindent az emberiségért!

Bár kincseid így nem látják az ostobák,
a holnap küszöbét majd gazdagon léped át…

Varga Balázs CSR

ŐRIZD A SZÓT

Őrizd a szót,
az anyai lágyan simogatót,
az aggódó, féltő szavakat,
a mesével álomba ringatót.

Őrizd a szót,
apádnak intő szavát,
mint vezet az élet útjain,
vértként, tudását adva át.

Őrizd a szót,
az Istenhez szólt hű imát,
áldást kérve élted mikéntjére,
levenni válladról nehéz igát.

S ha megőrizted, ahogy kellett
idegen ajkaktól óvtad, ápolgattad,
add át úgy gyermeked kezébe a kincset,
a tiszta szót oly tisztán mint ahogy Te kaptad.

Köböl Zoltán CSR

Stefanita Krónika
A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja
ISSN 2060-9906
V. évfolyam, 1. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: http://stefanitalovagrend.communio.hu E-mail: stefanitalovagrend@freestart.hu. Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bazsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énók. A Szent István Lovagrend címe: H-1014 Budapest, I. Úri u. 49. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: Magyarországi Volksbank Rt., 14100000-34297249-01000005